

РЕШЕНИЕ

№ 2589

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 07.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1138** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], със съдебен адрес - [населено място], [улица], ет. 5, офис 1, чрез адв. В., срещу Ревизионен акт № Р-22221421000581-091-001 / 12. 10. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., частично потвърден с Решение № 1933 / 20. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон, тъй като били налице реално осъществени облагаеми доставки. Счита, че не е налице недобросъвестно поведение от негова страна. Представя подробни писмени бележки. Претендира разносните по делото съобразно представен списък.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221421000581-020-001 от 03. 02. 2021 г., изменена със ЗВР № Р-22221421000581-020-002 / 05. 05. 2021 г., издадени от А. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ (оправомощена със Заповед №

РД-01-128 / 18. 02. 2020 г. на директора на ТД на НАП С.), е възложено извършването на ревизия на [фирма]), за определяне на задълженията по ЗДДС за периода 01. 09. 2019 г. – 31. 03. 2020 г. и от 01. 06. 2020 г. до 31. 10. 2020 г. Ревизията е следвало да завърши до 02. 07. 2021 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221421000581-092-001 / 13. 09. 2021 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221421000581-091-001 / 12. 10. 2021 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на електронен адрес на същата дата.

С жалба вх. № 53-03-2591 / 14. 10. 2021 г., е оспорен РА по административен ред.

С решение № 1933 / 20. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, оспорения РА е частично потвърден и отменен. Решението е връчено на 20. 12. 2021 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-1044 / 23. 12. 2021 г., издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С атакувания в настоящото съдебно производство Ревизионен № Р-Р-22221421000581-091-001 / 12. 10. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД НАП С., на жалбоподателя [фирма], [населено място], са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 47 400 лв., както и лихви в размер на 6 954 лв. по доставки извършени от [фирма] и [фирма]“. С Решение № 1933 / 20. 12. 2021 г. г. на директора на Дирекция „ОДОП”, оспорения РА е отменен в частта на установения резултат по ЗДДС по доставките извършени от [фирма] и е потвърден за данъчни периоди м. 08. 2020 – м. 10. 2020 г., с който е отказано право на данъчен кредит в размер на 20 600 лв. по фактури издадени от [фирма] и съответните лихви за забава в размер на 2 134,56 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съдът счита, че на са налице доказателства по делото, установяващи реалността на извършените доставки, по които се претендира правото на признаване на данъчен кредит.

По отношение на доставките от [фирма]:

С оспорения РА, е отказано правото на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м. 08. 2020 – м. 10. 2020 в общ размер на 20 600 лв. по 11 бр. фактури подробно описани в РД, издадени от [фирма], които касаят предоставяне на услуги свързани с асистент-операторска и операторска дейност, режисьорска реализация и монтаж.

В хода на ревизията на доставчика е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения, като са представени копие от фактурите, договор от 03. 08. 2020 г., приемо-предавателни протоколи и извлечение от сметки.

От страна на ревизиращия екип и от страна на решаващия орган, е прието, че независимо от така представените доказателства, не е налице реална, респективно облагаема доставка, тъй като няма данни за действително извършените услуги, поради липса на кадрова обезпеченост.

Съдът намира тези изводи за правилни и законосъобразни.

В хода на ревизията е установено, че както [фирма], така и [фирма]“ нямат наети лица, поради което с РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези доставки, поради липсата на кадрова обезпеченост за извършването им.

С подадената по административен ред жалба, са представени граждански договори сключени между [фирма] и три физически лица, поради което решаващия орган приема че реално услугите могат да бъдат предоставени от страна [фирма], с оглед така представените данни за наети лица.

В същото време се твърди, че при доставките извършени от [фирма]“, това дружество е ползвало за подизпълнител [фирма].

Действително в хода на ревизията е представен (стр. 140 от адм. преписка) договор от 03. 08. 2020 г. между [фирма]“ и [фирма], но същият е прекалено общ и не става ясно, че касае именно дейностите, които впоследствие са фактурирани на жалбоподателя.

От друга страна, видно е че директора на Дирекция „ОДОП“ е приел кадровата обезпеченост на [фирма] именно вследствие на представените граждански договори, но това не означава, че същите физически лица са ползвани и като подизпълнители по доставките на [фирма], тъй като няма доказателства за това.

Освен това, представени са приемо-предавателни протоколи за извършената работа от страна на [фирма], като последните са от 20. 10. 2020 г. (стр. 131 и 133 от делото). В същото време, към договора от 03. 08. 2020 г. между [фирма]“ и [фирма] също има приемо-предавателни протоколи- един от 20. 08. 2020 г., а вторият е от 30. 10. 2020 г. – стр. 145 от адм. преписка.

При това положение излиза, че подизпълнителят е предал работата на изпълнителя, по – късно отколкото самият изпълнител я предава на възложителя, което очевидно е невъзможно.

От друга страна, видно от представената (стр. 206) справка за трудовите договори на [фирма]“, е видно, че дружеството няма наети лица. При това положение не става ясно кой е извършил услугите, още повече че както се посочи по-горе соченият за подизпълнител също няма наети лица, а предаването от него на „извършените“ дейности, е станало по-късно от предаването на възложителя.

При това положение, доколкото доставките касаят извършването на услуги и доставка на стоки, при липсата на лица, които да ги извършат, съдът намира, че правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит по тези фактури.

При това положение, съдът счита, че не винаги наличието на издадена данъчна фактура означава и наличие доставка. Издадените първични счетоводни документи сами по себе си не означават наличието на извършени доставки, по смисъла на закона. Наличието на издадени фактури, не представлява данъчно събитие, нито доказва извършването на доставката.

В същото време изрично в РД се сочи (стр. 25 от същия), че наличието на

предпоставките за възникване правото на данъчен кредит визирани в чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, пораждат право на данъчен кредит само по отношение на реално доставяне на услуги по смисъла на чл. 9 от ЗДДС. В конкретния случай издаването на фактури не доказва реалното извършване на услуги, както правилно е приел ревизиращия екип, поради което съдът намира, че са налице обективни данни за наличие на данъчна измама по смисъла приет в решение от 13. 02. 2014 по дело С-18/13 на СЕС. Според тълкуването на Директива 2006/112/ЕО, дадено в преюдициалните заключения на СЕС, преценката за наличие на условията за признаване на правото на данъчен кредит и по-конкретно дали доставките са реално осъществени и предметът им използван ли е впоследствие в извършваната от задълженото лице облагаема дейност, се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото /арг. от т.31 и т.32 от решение по дело С-285/11/. Съгласно общото правило на чл. 154, ал.1 от ГПК във връзка с §2 от ДР на ДОПК, данъчнозадълженото лице, което черпи права от претендираното право на приспадане на данъчен кредит следва да установи реалното осъществяване на доставките и използването на техния предмет за целите на облагаемата си дейност, каквито не се представиха в хода на настоящото производство.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, ал. 1, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22221421000581-091-001 / 12. 10. 2021 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., в частта му потвърдена с Решение № 1933 / 20. 12. 2021 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, в която са определени задължения по ЗДДС в общ размер на 20 600 лв., както и лихви в размер на 2 134,56 лв.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 1212 (хиляда двеста и дванадесет) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: